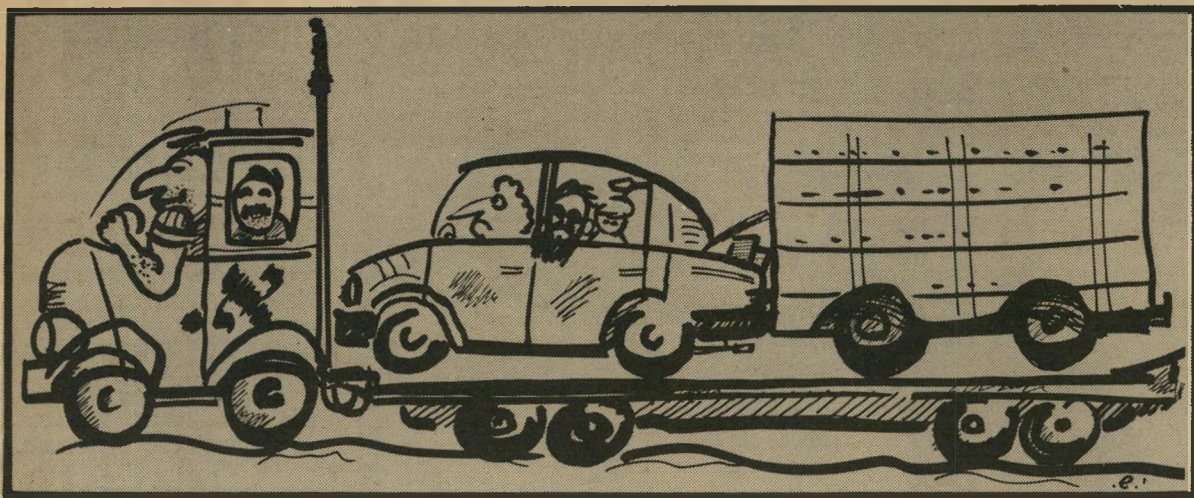

דין התנועה

אחרי 15 שנה נהוג לעבור דירה. ככה זה. מי שלא עובר דירה, מיד חושבים עליו שהוא לא הצליח בחיים, שהוא לא שאפתן, שלא הצליח לאסוף כסף ושהוא מסתפק במוטט (תכונה מאוד שלילית במקומותינו). עדיין לא ברור אם הצלחתי בחיים, די ברור שאני לא שאפתנית ועוד יותר ברור שלא הצליח חתי לאסוף כסף. יחד עם כל זאת עברתי דירה. נהוג — מה לעשות? מי שאומר לכם שלעבור דירה זו טראומה — לא צודק. טראומה זה משהו כראש, לא לעבור דירה זה רק רגליים נפוחות, גב עקום, שרירים כואבים... מערות מלאות צבע וליכלוך, ציפורניים שכורות ו... בעל ממורמר. ולמה הבעל ממורמר? כי לא התחשבת בו!

בעל, אבל הוא אמר שההומור שלי לא עובר עליו כשהוא עצבני.

למישהו אחר. הזכרתי לו שאחרי 15 שנה גם נהוג לעבור

ואירגנתי את ההעברה בדיוק כיום שבו הטלוויזיה שירדה את מישקדגמר בכדורגל בין מישהו

רומנטיקה

כשמחפשים דירה, מחפשים בכל מקום. בעיי תונים, אצל מתווכים, דרך חברים ואפילו על עצים. או אולי דירה לא מוצאים על עץ, אבל מיכתבייאהבה דווקא כן. ברחוב בןיהודה, על עץ פיקוס ענק, תלה בחור מיכתביאהבה ליעלתהחן מבית-ספר אוקור'. אחר כך, כנראה, החליט שהוא לא יכול לסמוך רק על יעלתהחן שאהב, והוסיף עוד מיכתב לכל המעוניינת באהבתו. רחוב בןיהודה, ליד תחנת אוטובוס, שנת 1988. הייתם מאמינים? ידעתי שלא. או לכו תראו בעצמכם.

הם הגיעו בדיוק בזמן, חייכו ואמרו לנו לא להתרגש ולא לדאוג. שום דבר לא יישכר ולא יתקלקל. התחילו להעמיס זה על זה את הטונות. מקרר ענק על גב והופ, 70 מדרגות למטה, ואחר כך 68 מדרגות למעלה. וככה עם הסופת ושאר הרהיטים וכל 39 הארגזים. מהירות שיא, והירות מדהימה על רכוש של אחרים, התנהגות נימוסית ועדינה. ביקשתי מהם להעביר עוד כמה פריטים (גדולים מאוד) שלא קבענו בהתחלה. כשהגיע זמן התשלום והזכרתי להם שהם צריכים לקבל תוספת עבור הפריטים שלא נלקחו בחשבון, הם רק חייכו ואמרו שמקרה, מיטה זוגית ושני ארגזים זה לא סחורה עבורם, והם לא רוצים תוספת. נכון שהם רמזו על גובה הטיפ, והוא לא היה קטן אבל הוא ניתן בשימחה גדולה. אם מישהו ימליץ לכם על חברת ההובלה א. הובלה ושירותים תיקוח, ותמסרו ר"ש תמה ממני. זהו. עברנו דירה.

מישחקי מזל

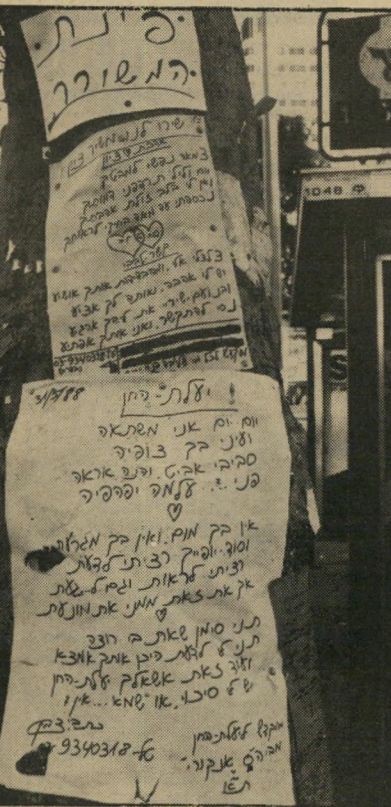
שנקבע בסך 290 שקלים הוא רצה תוספת קטנה של 320 שקלים. הרצון המיידני היה להעיף אותו ממרומי הקומה הרביעית. אבל הזמן לחץ ולכן, במקום להעיף אותו, פשוט צרחתי עליו ואיימתי עליו באימים בלתיימקבלים על הדעת. סגרנו על תוספת של 100 שקלים, במקום 320. הם ניקו את הבית בהתאם, משהו כמו שלוש בסולם של 10. בסוף נתנו לי תעודת-אחריות בלי תאריך. אם מישהו ימליץ לכם על חברת ניקיון פוליש והדברה בשם המבריק — אל תקחו בשום אופן. אבל העולם אינו כולו שחור. למחרת באו המובילים. יומיים לפניכן הם הביאו לביתנו ה-39 ארגזים שבהם הסכסנו את אוצרותינו הכבדים מאוד. ארבעה סבלים. לאחד קוראים ברונסון, כי הוא דומה לצ'רלס ברונסון. לשני קוראים חכם, כי יש לו זקן והוא חכם. לשלישי קוראים רוני כי הוא מחייך כל הזמן, ואת שמו של הרכיעי אני לא זוכרת.

האנשים שעוברים דירה מתחלקים, כמו כל הרברים בעולם, לשני חלקים עיקריים. יש מי שעושה מחקר מקיף ומעמיק על כל חברות-ההובלה, קבלני-הניקיון, הסיידים, האינסטלטורים ושאר אלה ש-אי-אפשר בלעדיהם, ויש מי שפיר תח דפי זהב. אני שייכת לסוג השני. גם מטעמי עצלות מפותחת מאוד וגם מטעמי הרצון לשחק עם ה-מזל. זאת אומרת, פותחים דפי זהב. מטלפנים לחברת-ההובלה שבעמוד הראשון ולחברת-הניקיון שבעמוד הראשון, וכך הלאה וכך הלאה, ואחר-כך מרימים את העיניים לשמיים ואומרים „גראה איזה מזל יהיה לי“ וכמו כל הדברים בעולם, המזל מתחלק לשני חלקים עיקריים. פעם החברה שכרתת היא הצלחה גדולה, ופעם פשלה אדירה.

עוד כשהסיידים (גורא נהמדים. אחד בימאי בשעות הפנאי והשני זמר-שחקן) צבעו את הדירה החדשה, טילפנתי לחברת-ניקיון ושאלתי כמה

התרגזות כחול-לבן

כשעוברים לדירה חדשה רוצים גם להתחרש. יש מי שקונה רהיטים חדשים ויש מי שמסתפק במחירי-מגבות חדש, מחזיקי מיכרשות-שיניים, מרף לאמבטיה, וילון לאמבטיה וכו'. כמו כן-אדם שטוף תשרירי „קנה כחול-לבן“ הלכתי למשכיר לצרכן, השייד לחברת-העובדים, השייכת להסתדרות פועלי-ישראל. ראיתי כמה דברים, שאלתי את מחירם וכשביקשתי לדעת מדוע המחירים כליך יקרים חייד המוכר, ואמר שזה תוצרת-חוץ. „אני רוצה תוצרת-הארץ“, אמרתי לו. „איך לנו“, ענה לי. עברתי את הכביש ונכנסתי לחנות סולכור השייכת, לפי מיטב ידיעתי, לכור השייכת גם היא לחברת-העובדים, השייכת להסתדרות פועלי-ישראל. „יש לנו מיבחר גדול“, אמר לי המוכר, „זה ממערב-גרמניה וזה תוצרת אנגליה וזה צרפתי“. „איפה תוצרת-ישראל?“, שאלתי אותו. „אנחנו לא מחזיקים תוצרת-ישראל“, ענה המוכר בשימחה. נסעתי ליפו. מקום מיוחד יפו. מוכרים שם דברים יפים מתוצרת-הארץ. כדאי לכם לנסות.

אלי דסה, העולם הזה

נשמע מטורף? אז מה?

מה העניין וסיפרתי לו את הסיפור. „האם כבר איברת משהו חשוב בעבר?“ שאל. „כן, פעם אחת איברתי דפי-ראיון שעשיתי עם הסופרת אלונה פרנקל. כשטיילפנתי לה בבושת-פנים וסיפרתי שכל הוומר הלך לאיבוד, אמרה לי אלונה, ללא שמץ של התרגשות, הפכי כוס על השולחן ותוך רבע שעה תמצאי את הדפים“. סגרתי את הטלפון, הכרתי על אלונה פרנקל כעל מטורפת והפכת כוס. תוך רבע שעה נמצאו הדפים.“ את הסיפור הזה סיפרתי ליורם אפק במיסערה והוא אמר: „למה שלא תהפכי עכשיו כוס?“ הפכתי את הכוס במיסערה, הכרתי גם „על יורם אפק כעל מטורף והלכתי הביתה. כבית, תוך רבע שעה, נמצאה מעטפת ההגהות. חברים מטורפים זה לא עסק רע כליך. נמצאו לכם כמה.

בעוד חודשים ייצא לאור, אם ירצה השם וכל הנוגעים בדבר, ספר בשול לילדים מפרי עטי. יום לפני המעבר לדירה החדשה קיבלתי את ההגהות הסופיות לספר. כשאראתי כל הבית כבארגזים שמתו את מעטפת ההגהות במקום מיוחד, כדי שהיא לא תאבד, חס וחלילה. כשהגענו לדירה החדשה ופרקנו את כל הארגזים הסתבר שהכל ישנו — מלבד מעטפת ההגהות. הפכתי את כל הבית, חיפשתי מתחת לכל ספר ומעל לכל חולצה וליד כל אחיל, אבל לא מצאתי. אני מניחה שאילו הייתי מהטיפוסים המתאבדים — זו היתה הזדמנות חיי. איך כן-אדם רציני כמוני יכול לטלפן להוצאה ולהגיד „איברתי את ההגהות?“. בערב נפגשנו עם חברים במיסערה. הייתי די אומללה בגלל עניין ההגהות ואפילו האוכל לא השכיח ממני את צרותי. ירידי יורם אפק שאל

יעלה לי ניקוי רציני. שאלו כמה חדרים יש לי וכמה מטרים מרובעים, ואמרו 290 שקלים. 290 שקלים? שאלתי מופתעת. כן, אנחנו זולים, ענו לי קבענו תאריך. מעוררת מהצלחתי טילפנתי לחברת-ההובלה. שם אמרו לי שמישהו יבוא אלי הביתה, יראה מה צריך להוביל, ויקבע את המחיר. כעבר בא איש מאוד סימפטי, ראה מה יש לי להעביר, שתה כוס-סידרה ואמר 400 שקל. טפחתי לעצמי על שתי הכתפיים והלכתי לישון. בבוקר הלכתי לדירה החדשה והיכיתי למנקים. אחריו בשעה. העלו למעלה את כל הציוד שלהם ואז עלה גם המנהל. הסתכל על הרירה ואמר — „יש לך בית ישן. צריך לשים חומצה על הרצי פות“. „תעשה מה שצריך“, השבתי לו. „יעלה לך עוד 200 דולר“, אמר המנהל. כלומר, על המחיר